

За родители

Как да постъпите, ако имате информация за дете в риск

Дете в риск е всяко дете, застрашено или търпящо каквото и да е форма на насилие и тормоз; дете, чиито основни потребности не са задоволени – например, то е недохранено, зле облечено, пренебрегвано от хората, които трябва да се грижат за него; дете, което не ходи на училище, а е под 16-годишна възраст; което проси или се скита без надзор, което е жертва на експлоатация.

Ако имате информация за такова дете, то вие можете да сигнализирате отделите “Закрила на детето”. Във всеки град има такъв отдел, а ако живеете в село, отделът, който отговаря за вашия район е в близкия град или общински център. Не е необходимо да сте представител на някаква

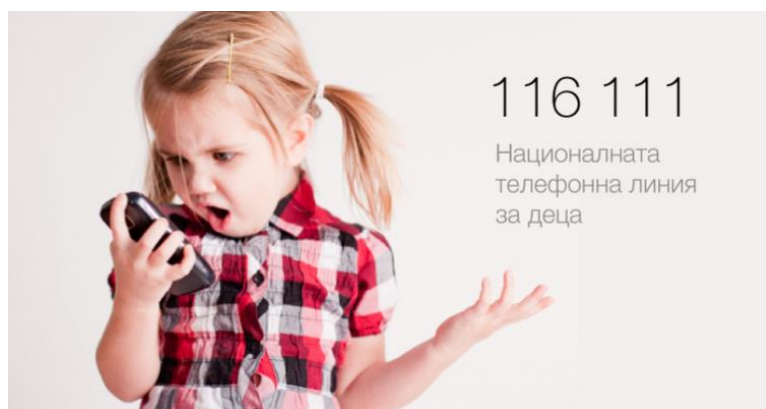
институция, за да подадете подобен сигнал: това можете да направите, ако сте познат, съсед, случаен свидетел дори. За да подадете подобен сигнал можете да отидете на място или да се обадите по телефона. Работното време на отделите

“Закрила на детето” е между 9 и 17:30 часа всеки делничен ден. При постъпване на сигнал от гражданин или организация за дете в риск, служителите в съответния отдел “Закрила на детето” осъществяват проверка на място, срещайки се с детето, негови близки, учители, съседы, лекари и други хора, които могат да дадат информация за състоянието на детето, поведението му, забелязаните от тях проблеми, ако има такива. Целта е изготвяне на оценка по случая и ако се прецени, че детето е в риск, предприемане на мерки за закрила, които са различни и съобразени със спецификата на случая: в някои случаи се прилагат мерки за закрила в семейна среда, така че родителите да бъдат подкрепени да се грижат по-добре за детето си. В тежките случаи, когато мерките за закрила в семейната среда не са достатъчни, детето може да бъде изведено и настанено при близки или в институция. Във всички случаи подходът е индивидуален и съобразен с най-добрия интерес на детето.

За да подадете подобен сигнал е важно да имате информация като имена на детето, актуален адрес,

имена на родителите, училище, в което то учи. Това ще даде възможност на социалните работници от отдела “Закрила на детето” да го намерят максимално бързо. В случай, че сте загрижени и притеснени за благополучието на някое дете и знаете или подозирате, че то е в риск, можете да се свържете и с нашия телефон 116 111 по всяко време на денонощието, без почивен ден.

Детето и гневът

Гневните избухвания (тантруми), при които детето започва да пищи, да хвърля предмети, да се хвърля на земята с писъци са част от развитието и появата им е почти неизбежна. Обикновено се появяват за пръв път, когато детето е на година и половина – до две. Тогава то прави първите си опити да бъде независимо и желанието му да изследва средата и да прави неща само може да провокира тревогата на възрастния за неговата безопасност и възрастния да каже ‘не’. Целта на гневния пристъп е да бъде преодоляна родителската съпротива. Когато детето е толкова малко убеждението или обяснението не може да действа – децата възприемат света все още през призмата на своите усещания и желания, не рационално.

Между 3 и 4 години гневните пристъпи започват да намаляват – и по честота, и по интензивност, тъй като детето вече активно използва езика, за да постигне целите си (като помоли, например), освен това разбира все повече и много повече неща могат да му бъдат обяснени. Някои деца обаче на тази възраст вече са разбрали, че гневният пристъп с крясъци, хвърляне на пода и прочее са добър начин родителят да бъде накаран да отстъпи – или да направи желаното.

След четвъртата година гневните пристъпи отшумяват обикновено – децата вече имат добре развити моторни и езикови способности и могат да постигнат повечето си цели, без да се налага да разчитат

изцяло на възрастния, могат и да изразяват някои свои чувства и да търсят решение на трудните ситуации. Тантруми са все още възможни при сблъсък с непреодолими на пръв поглед ситуации – труден материал за учене в началните класове, неуспех да се впише в социалната реда и да печели популярност сред връстниците.

Ако тантрумите продължават и с възрастта стават по-сериозни, вместо да намаляват, и детето се държи сякаш може да нарани себе си или другите при тези пристъпи, потърсете специализирана помощ. Много неща могат да са в основата на това, всяко дете е различно в преживяванията и реакциите си, ето защо са важни професионалната оценка и индивидуалния подход.

Детето и разводът - Как да кажем на децата за раздялата на родителите?

Добре е първоначално да се съобщи от двамата родители на децата, като всички са заедно и всички чуват едно и също послание.

След това вземете под внимание възрастовите особености на всяко дете, доколко и какво може да разбере и формулирайте посланието си спрямо нивото на разбиране на всяко дете.

Отделете време и да поговорите с всяко дете поотделно, така че да могат да зададат своите въпроси, да се коментира случващото се.

Обяснете на децата какво предстои да се случва по време на развода и какви промени ще има в техния живот.

Изслушвайте тяхната позиция, но им и припомняйте, че имате причини да вземете това решение и те не могат отново да ви съберат.

Напомняйте им, че вземането на решения и поемането на отговорност е задължение на родителите, че те не са виновни и отговорни за раздялата.

Детето и развода - типични реакции на детето при развод или раздяла на родителите

Когато родителите се разделят, детето изпитва смесица от емоции, които често може да му е трудно да назове и да осмисли. Колкото по-малко е детето, толкова по-трудно е за него да разбере причините за случващото се между родителите и може да се чувства:

- шокирано;
- гневно;
- тъжно;
- объркано дали е редно да продължи да обича родителя, който си е тръгнал;
- виновно, че то по някакъв начин е причинило раздялата (например, че не е било достатъчно добро);
- да се страхува, че ако единият родител е напуснал семейството, то и другият може да го стори;
- често децата не показват цялата си болка, може да изглежда сякаш добре приемат нещата и са спокойни, но в един момент болката им да 'избие' на повърхността.

По-малките деца не са все още способни да искажат болката си с думи, затова я демонстрират по различни начини, така че е възможно:

- да станат агресивни или 'пакостливи';
- да се отдръпнат, да не искат да общуват или да си играят с други деца;
- да започнат да се държат като по-малки от възрастта си, дори отново да започнат да се напишква;
- да сънуват кошмари или да им е трудно да заспват;
- да променят навиците си на хранене; да загубят апетит или да започнат да се хранят повече;
- да показват гняв или враждебност в игрите с други деца или със собствените си играчки.

